

Varför det inte finns behov av en medlare mellan Gud och människa

Föreställ dig att du står ensam under en stjärnklar himmel, mitt i en vidsträckt skog, långt bort från stadens buller och ljus. Du känner en stillhet och en närhet till något större än dig själv – något oändligt, evigt. I detta ögonblick kanske du undrar: Varför skulle jag behöva någon mellan mig och detta? Mellan mig och Gud?

Vi människor har en tendens att vilja skapa broar mellan oss själva och det okända. Präster, profeter, andliga vägledare – alla dessa figurer har genom historien tjänat som medlare mellan det heliga och det mänskliga. I många religiösa traditioner fungerar de som en nödvändig länk, en hjälp att närma sig det gudomliga. Men frågan kvarstår: Är denna medlare verkligen nödvändig? Finns det en distans mellan oss och Gud, eller är det vi själva som skapar denna klyfta?

Inom islam är en av de mest fundamentala principerna att det **inte** finns något behov av en medlare mellan Gud och människan. Detta budskap är centralt i Koranen, som understryker Guds absoluta närhet och direktet. I sura 50:16 står det: *”Vi har skapat människan och Vi vet vad hennes själ viskar till henne, ty Vi är henne närmare än hennes halspulsåder.”* Det är en påminnelse om att Gud alltid är närvarande, alltid tillgänglig, och att vår relation till det gudomliga är direkt och personlig.

Varför det inte finns behov av en medlare mellan Gud och människa

Men varför söker vi då så ofta en medlare? Varför känns det ibland som om vi behöver någon – eller något – som ska stå mellan oss och Gud? Kanske ligger svaret i vår egen osäkerhet, vår egen rädsla inför det ofattbara. Som Karin Boye skriver i sin dikt *”Trollbunden”*:

*”När du är borta, hungrar så vilt min själ.
När du är nära, längtar jag likaväl.”*

Här finns en känsla av att ständigt söka, ständigt längta, även när det vi söker är nära. Det är denna inre oro som kan få oss att tro att vi behöver något – eller någon – som kan föra oss närmare Gud. Men om vi stannar upp, om vi verkligen lyssnar, kan vi upptäcka att Gud redan är där. Denna upptäckt är inte alltid lätt. Det kräver en viss ödmjukhet att acceptera att det vi letar efter kanske inte ligger utanför oss, utan inom oss.

Inom islam bjuds vi in att direkt vända oss till Gud genom bön och reflektion. Bönen är en akt av intimitet, där människan utan förmedlare talar till sin skapare. Koranen beskriver bönen som ett skydd, ett stöd, och det finns en tröstande enkelhet i denna handling – det behövs inga särskilda riter, ingen särskild person för att nå Gud. *”Och om Mina tjänare frågar dig om Mig – Jag är nära”*, säger Gud i Koranen (2:186). Detta förhållande är en kraftfull påminnelse om att vi inte behöver vandra på svåra och komplicerade vägar för att hitta Gud; Gud är närvarande i varje ögonblick, i varje hjärtslag.

Men hur kan vi förstå denna närhet i vår moderna, sekulära värld? Vi lever i en tid där vi ofta söker svar utanför oss själva – i vetenskap, i teknologi, i andra människor. Det är som att vi ständigt bygger broar över en flod som vi aldrig riktigt behöver korsa. Vi upplever en inre tomhet som vi försöker fylla med yttre medel. I *Mannen utan väg* skriver Erik Lindegren om människans existentiella vilsenhet: *”Skugglös slingrar sig misstagens väg på jorden det främmande djupet betraktad av solens asketiska öga”*. Denna känsla av vilsenhet, av att vara skild från något grundläggande, är kanske själva grunden till varför vi söker medlare – någon som kan hjälpa oss att navigera det okända.

Men tänk om vi stannade upp? Tänk om vi, istället för att söka hjälp utifrån, vände blicken inåt? Islam lär oss att varje människa har förmågan att söka och finna Gud på egen hand. Det är en direkt relation, en relation som bygger på tro, handling och bön. Som Selma Lagerlöf skriver i *Gösta Berlings saga*: *”Det finns krafter i världen som vi inte förstår, krafter som verkar tyst och stilla, som icke visar sig förrän i de stora ögonblicken.”* Kanske är det just i dessa ögonblick av stillhet, när vi tystar

Varför det inte finns behov av en medlare mellan Gud och människa

våra tankar och oro, som vi kan ana Guds närvaro – och förstå att vi inte behöver någon annan än oss själva för att nå dit.

Slutligen leder denna insikt oss till en fråga: Om Gud är så nära, varför söker vi något att fylla tomrummet med? Svaret kanske ligger i vårt behov av att förstå det vi inte kan förklara. Men islam påminner oss om att det gudomliga inte är något vi behöver förstå intellektuellt – det är något vi upplever, något vi känner. Och i denna upplevelse finns inget behov av en medlare, för Gud är redan där – närmare än vår egen puls.

Så nästa gång du står där, under stjärnorna, i skogens stillhet, kanske du kan låta den känslan sjunka in. Du behöver ingen bro. Inga steg att ta. Gud är redan med dig.